

Spejder efter svar

37 andagter

Spejder efter svar

37 andagter

“Ugens andagt” på www.vivit.dk/andagt i 2023.

Tekst: Leif G. Jensen.

Forside: Finn Jørgensen 2021

© Kandake Forlag 2023

ISBN 978-87-90210-22-9

INDHOLD

Spejder efter svar.....	5
Han tilgiver, helbreder og udfrier!.....	6
Se!	7
Lovsang er ikke en naturlig ting	8
Tavshed eller stilhed?	9
Glæde - for hele folket.....	10
Stjernen i krybben.....	11
Se! Da kom der nogle vise mænd	12
Og se, himlene åbnede sig!.....	13
Du må fødes	14
Forenet med Jesus ved tro og dåb.....	15
Og se, engle kom og sørgede for ham!.....	16
Jesus begyndte ved et bryllup	17
Frelse er	18
Hvis eller fordi?	19
Retfærdighed	20
Arbejd og sov i tillid til Guds omsorg!.....	21
Midt i den hverdag, hvor ting mislykkes.....	22
Han gør salig og sætter i arbejde.....	23
Og se, en spedalsk kom	23
Og se, dine synder tilgives dig!	24
Hvis der er 4 venner.....	25
Han rører os!.....	26
Da han så folkeskarerne	28
Takke og dele	29
Gud har besøgt os!.....	30

Men de sagde ingenting.....	31
Som en magnet	32
Ødselhed	32
Vi må hjælpes!.....	33
Tak i lidelsen.....	34
En kristen lever i to riger	35
Elsk fagforeningen og din næste!.....	36
Dommen.....	37
Frelsen.....	38
Hvordan være tålmodig?	39
Evangeliet.....	40

Spejder efter svar

Herre, om morgenen hører du min stemme, om morgenen fremlægger jeg min sag og spejder efter svar. Salme 5,4

Om morgenen hører Gud min bøn og min sang. Han hører, at jeg er bekymret og ængstelig for det, der vil møde mig i dag. Han hører og ser også, hvis jeg går ud i dagen med krum hals. Han hører min stemme! Det siger David. Og Davids ord blev ved Helligånden Guds ord til os. Derfor ved vi, at Gud hører sine børns bøn. Men vi ved det endnu mere sikkert, fordi Jesus lærte os at bede således: *"Vor Fader, du, som er i Himlene, helliget blive dit navn, komme dit rige ..."*

David fortsætter og siger: *"Om morgenen fremlægger jeg min sag."* Det gør han i vished om, at Gud hører ham. Og det kan vi også gøre: Fremlægge vores sag for Herren og nævne vore bekymringer og ængstelige tanker ved dagens begyndelse. Det tager måske fem eller ti minutter? Men hvor er det godt at gøre det. Fremlægge. Folde ud. Fortælle. - Og de dage, hvor vi er klar til at gå i gang med krum hals og næppe har tid til morgenbøn, kunne det være endnu mere nødvendigt at fremlægge vore dristige planer for vor Herre. For måske er det, vi har sat os for, ikke til gavn for familien, for arbejdskammeraterne, for børnene, for os selv eller for vore søstre og brødre i menigheden!

David nævner som det tredje, at han *"spejder efter svar."* At spejde efter er at undersøge og bruge tid, så vi opdager svaret fra Gud. Derfor er jeg ikke klar til at gå ud i dagen, før jeg har spejdet efter svaret og fundet det. Og han svarer mig i sit ord, Den hellige Skrift. Der svarer han mig. Jeg vil lytte til Guds stemme. Måske han har et svar ind i min modløshed eller mit overmod i dag. Derfor læser jeg et afsnit i Evangelierne, Salmerne, hos Moses eller hos Profeterne. Jeg vil spejde efter hans svar.

Tak Herre, at du hører min stemme om morgenen!

Han tilgiver, helbreder og udfrier!

Han tilgiver al din skyld, helbreder alle dine sygdomme. Han udfrier dit liv fra graven. Salme 103,3-4

Du var rask, men blev syg. Og Gud helbredte dig. Måske er du blevet syg igen. Vil du mon blive rask fra den sygdom?

Du syndede mod Gud og mod din egen kære familie. Det er frygteligt. Men Gud tilgav dig. Og du syndede igen. Vil Gud tilgive dig for syvende gang?

Og en dag dør du og bliver begravet. Hvad vil der ske med dit legeme og din sjæl? Er du fortabt eller frelst? Er der et evigt håb?

Kong David er sikker. Han siger: *"Herren tilgiver og helbreder og udfrier fra graven."* Sådan er din Gud og Frelser. Han tilgav dig i sidste måned. Du fik syndernes forladelse i gudstjenesten i søndags. Du hørte Gud sige gennem sin tjener: "Dine synder tilgives dig!" Og han tilgiver igen her i denne uge!

Han helbredte dig, når du var syg. Han gjorde det gennem din læge, og din krop fik ny styrke. Eller han gjorde det direkte på en måde, du undrede dig over og ikke forstod. Måske var det gennem andres forbøn. Han helbreder dig også frem over, indtil du en dag dør af sygdom eller alderdom.

Og i døden - hvad gør vor Herre da for dig? Han har sejret over døden ved at dø for dine synder og opstå påskemorgen. Og du er døbt og har fået troen på ham. I hører sammen. Da skal du opstå fra graven til evigt liv hos ham. Han udfrier dig fra døden.

Det gælder for enhver, som tror og er døbt. Det har vor Herre Jesus selv sagt. *Han tilgiver al vor skyld. Han helbreder alle vore sygdomme. Og han udfrier mit liv fra graven.* Det den kristne tro.

Se!

Mens han tænkte på dette, se, da viste Herrens engel sig for ham. Matthæus 1,20

Igen og igen siger Matthæus: "Se!" – "Og se!" Faktisk 35 gange i løbet af evangeliet. Og hertil kommer de mange andre steder, hvor der står, at "farisæerne så", "disciplene så", og ikke mindst at "Jesus så". Gud har givet os evangeliet, for at vi skal "se", se Jesus som vores frelser, se vor egen situation som mennesker og se os selv, andre mennesker og hele livet i dette lys.

Her er eksempler fra de fire første kapitler:

Kapitel 1: Mens han tænkte på dette, se, da viste Herrens engel sig for ham (v20). » Se, jomfruen skal blive med barn og føde en søn, og de skal give ham navnet Immanuel« - det betyder: Gud med os (v23).

Kapitel 2: ... Se, da kom der nogle vise mænd fra Østerland til Jerusalem (v1). ... og se, stjernen, som de havde set gå op, gik foran dem, indtil den stod stille over det sted, hvor barnet var (v9). Da de var rejst, se, da viser Herrens engel sig (v13). Da Herodes var død, se, da viser Herrens engel sig (v19).

Kapitel 3: Men da Jesus var døbt, steg han straks op fra vandet, og se, himlene åbnede sig over ham (v16).

Kapitel 4: Da forlod Djævelen ham, og se, der kom engle og sørgede for ham (v11). Det folk, der sad i mørket, har set et stort lys, og de, der sad i dødens land og skygge, for dem brød lyset frem (v16).

Mens vi ser Jesus i evangeliet, bryder lyset frem i vores mørke. Gud giver os tillid til, at han ser os, tilgiver os vor synd og redder os fra døden. Ja, Jesus er os nær, sådan som han lover i evangeliets sidste vers: "Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende" (Matt 28,20).

Lovsang er ikke en naturlig ting

Hans far, Zakarias, blev fyldt med Helligånden og profeterede: Lovet være Herren, Israels Gud, for han har besøgt og forløst sit folk. Lukas 1,67-68

Der er nok ingen grund til at påstå, at Zakarias sang, fordi han havde en optimistisk indstilling til livet. Det ved vi nemlig intet om. Men vi ved, at han havde helt andre grunde til at synge og takke Gud. Lovsang til Gud er ikke en naturlig ting, som kommer af sig selv, ligesom hos de fleste fuglearter. Optimisme og pessimisme er noget, som kan ligge i vores natur. Men lovsang til Gud er ikke et naturligt anlæg. Den er en gave, som kommer med troen og frelsen. Den hænger sammen med en stemning i hjertet, en stemning som opstår, fordi Gud træder os nær som vores frelser. Lovsangen kommer fra Gud, og den synges til Gud. Det er stort, når Gud giver denne gave til os.

Zakarias er vores læremester. Han var en gammel præst, som boede i Judas bjergland. Og han havde sandsynligvis ikke mange år tilbage at leve i. Han og hans kone var barnløse, men de havde altid levet et stille liv i tro på Abrahams Gud. Navnet Zakarias betyder "HERREN husker", "HERREN husker det, han har lovet". I dette navns betydning rummes den kristne lovsangs hemmelighed. Når vi lærer betydningen af det navn og bliver klar over, hvad Herren har lovet os og opfyldt for os i Jesus Kristus, da er det en kilde til lovsang også hos os. Herren husker, hvad han har lovet. Herren opfylder sine løfter.

Tavshed eller stilhed?

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Lukas 2,8

Stilhed kan være fredfyldt. Stilhed i kirken. Stilhed ved en vugge. Stille sammen i håb og glæde.

Tavshed er noget andet. Det tavse menneske kan tale, men gør det ikke. Hvorfor ikke? Enten fordi det er for svært at indrømme sin skyld. Så er der pinlig tavshed. Eller fordi der ikke er noget håb. Så er der trykkende tavshed. Og hvem kender ikke til ensomhedens og skyldens tavshed? Tavshed rammer os alle. Den rammer både individuelt og kollektivt.

Hyrderne på Betlehems marker var fattige mennesker. De havde en tyrannisk kong Herodes og var besat af romerne. Lovsangen og håbet havde trange kår. Hvor var Gud? Hvad med Guds løfter til fædrene om Messias, som skulle frelse sit folk? De var ramt af tavshedens mørke. Men ... *da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem: "Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus (MESSIAS), Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe."* (Luk 2,9-12)

Vor Skaber påtager sig vort kød og blod. Han bliver menneske hos os. Han bryder tavsheden og gør os stille. Han bærer vore synder på korset og lider straffen for vor skyld i sin lidelse og død. Han overvinder døden ved sin opstandelse påskemorgen. Derfor synger englene: *Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!* (Luk 2,14).

Nu bliver vi stille på den gode måde. Og vi kan selv synge med og bede til Gud, vor Skaber og Fader. Det er trygt og godt at være stille hos ham.

Glæde - for hele folket

Englen sagde til hyrderne: "Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren." Lukas 2,10-11

Her fortælles om en glæde, som er "for hele folket". Der er ellers ikke mange glæder, som er for alle. Velfærdssamfundet forsøger at gøre alle glade ved at tvinge skat fra de rige og give til de mindre rige og fattige. Men er alle glade? Nogle forbliver jo fattige, og andre ønsker at beholde det meste for sig selv. Utilfredshed på flere fronter. Alligevel er der én begivenhed, som kan gøre et helt folk glad, nemlig når det befries fra besættelse og undergang. Der ydes store ofre for at befri et folk; civile og soldater lider og dør i kampen. Men når landet er befriet, er der glæde til alle. Ingen er misundelige. Alle omfavner hinanden og mindes i tak deres faldne, som skaffede dem frihed.

Evangelisten Lukas fortæller om en glæde, som er endnu større og universel. År nul åbenbarede Gud sig for os ved at blive menneske. Fattige hyrder ved Betlehem blev glade. Og mennesker i alle folkeslag får del i denne glæde, når de hører og tror evangeliet. Det er beretningen om Befrieren, Forløseren, Genløseren, Messias, Jesus Kristus. Han kom til os og trængte sig ind i det dybeste mørke, ind i den største smerte og ind i den værste skyld og mest umulige situation. Øjenvidnerne, apostlene og evangelisterne fortæller, at deres Herre lod sig føde som en af os for at befri os fra vor synd, fra døden og djævelen. Vi havde levet i frygt for døden hele livet. Men nu er han blevet vor Frelser. Det kostede ham livet. Han satte sig selv ind mod ondskaben og gik til grunde, men opstod fra graven igen.

Det skete i de dage, da Augustus var kejser. Det skete i Betlehem, da han blev født. Det skete i Jerusalem, da han døde og opstod. Det skete for os da vi blev døbt og født på ny. Det sker for os, når vi hører evangeliet om Jesus og tror det. Glæde for hele folket! Glæde til hele folket! Vores glæde!

Stjernen i krybben

Da Jesus var født i Betlehem i Judæa i kong Herodes' dage, se, da kom der nogle vise mænd fra Østerland til Jerusalem og spurgte: "Hvor er jødernes nyfødte konge? For vi har set hans stjerne gå op og er kommet for at tilbede ham." Matthæus 2,1f

I den mørke nat ser vi stjernerne. De fortæller om universets storhed og om deres og vores Skaber. Det er fantastisk at se lyset fra de tusindvis af stjerner i mørket.

Men der er også stjerner på jorden. Vi omtaler nogle gange mennesker som "stjerner". Nogle gange kan vi se lys og stjerner i et barns eller en vens strålende øjne. Da mærker vi, at vi lever.

Men stjerner har deres tid. Stjernerne i universet uddør og slukkes. Og heller ikke vi mennesker har varigt lys og liv i os selv. Derfor drages vi sammen med de vise mænd af den stjerne, Gud engang tændte på himlen, men især af den stjerne, som han tændte på jorden, nemlig jomfru Marias og Guds Søn i krybben.

Evangeliet giver os en vidunderlig stjerne at følge, og en stjerne, som vi kan være hos og tilbede. Stjernen er Jesus Kristus. Han udslukkes aldrig, men lever i evighed.

Evangeliet om de vise mænd, som finder Jesus i Betlehem, viser os tre måder at lede efter Guds søn på. Kong Herodes søgte efter ham i Betlehem for at slå ham ihjel, men fandt ham aldrig. De skriftkloge i Jerusalem søgte i Skriften og læse, at Guds Søn skulle fødes i Betlehem, men gik ikke derhen. Og de vise mænd fra Østerland, som hørte profetiens ord og gik til Betlehem. Der fandt de ham.

Beretningen i Matthæus 2,1-11 udfordrer os til at overveje, hvordan vi søger efter Guds Søn.

Se! Da kom der nogle vise mænd

Da Jesus var født i Betlehem i Judæa i kong Herodes' dage, se, da kom der nogle vise mænd fra Østerland til Jerusalem og spurgte: «Hvor er jødernes nyfødte konge? For vi har set hans stjerne gå op og er kommet for at tilbede ham.» Da kong Herodes hørte det, blev han forfærdet, og hele Jerusalem med ham. Og han sammenkaldte alle ypperstepræsterne og folkets skriftekloge og spurgte dem, hvor Kristus skulle fødes. De svarede ham: «I Betlehem i Judæa. For således er der skrevet ved profeten: ... Matthæus 2,1-5

Evangelisten Matthæus fortæller som noget af det første, at hedninger fandt Frelseren. Jøderne sad inde med visdommen fra Gud om Frelseren, Messias. Men de blev overhalet af vise mænd fra Østerland.

Det har meget at sige til os, som lever i et "kristent folk". Gud har sluttet pagt med os i dåben. De fleste af os er kristne. Ja, selv politikere kalder Danmark for et kristent land. Men hvad nytter det, hvis vi som Herodes og ypperstepræsterne har information om Kristus, men misbruger den eller undlader at bruge den?

De vise mænd fra Østerland brugte det profetord, de hørte, og gik til Betlehem og fandt barnet. Stjernen og profet-ordet viste dem vej. De fandt Kristus og tilbad barnet og bragte det gaver.

Mon ikke Guds pagt i dåben, Guds ord og menighedens fællesskab kan give os lidt af vismændenes glæde? Jesus er jo hos os i dåbens og nadverens sakramente. Og han er hos os, når vi samles i hans navn i menigheden (Matt 18,20).

Stjernen ledte vise mænd til vor Herre Kristus hen. Vi har og en ledestjerne, og når vi den følger gerne, kommer vi til Jesus Krist. (Fra "Dejlign er den himmel blå")

Og se, himlene åbnede sig!

Men da Jesus var døbt, steg han straks op fra vandet, og se, himlene åbnede sig over ham, og han så Guds ånd dale ned ligesom en due og komme over sig; og der lød en røst fra himlene: «Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!» Matthæus 3,16-17

Evangelisten Matthæus rækker ud efter os, som læser og hører evangeliet. "Og se!" Vi ser himlen åbne sig over Jesus efter hans dåb! Tænk at leve i nærkontakt med Gud Fader under en åben himmel! Er det virkelig muligt?

Svaret er først: Nej, desværre! For vi mennesker har ødelagt det for hinanden og for os selv på grund af vor synd. Himlen er lukket. Himmeriget er langt borte! Men svaret er også et stort Ja! For Gud har givet os sin Søn. Og Johannes Døber forkynder:

"Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!" (v2). Så er Himmeriget altså kommet nær. Og Matthæus fortæller, at Jerusalem og Judæa og hele jordanegnen drog ud til Johannes Døber og blev døbt af ham (af Johannes Døber), idet de bekendte deres synder (v5-6). Sådan kom Himmeriget til dem. Gud tilgav dem. Så var alt vel. Alt! Ikke fordi syndsbekendelse og vand i sig selv er noget særligt, men fordi Gud stod bag tilgivelsen og vand-dåben.

Det ved vi, fordi Guds Søn, Jesus Kristus, kom til Jordan og blev døbt. Matthæus fortæller: *Men da Jesus var døbt, steg han straks op fra vandet, og se, himlene åbnede sig over ham, og han så Guds ånd dale ned ligesom en due og komme over sig; og der lød en røst fra himlene: "Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!"*

Det en stor gave at være døbt i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Her åbner Himlene sig over os. Faderen siger: Du er mit barn, som jeg elsker! Og Helligånden kommer over det fortabte menneske i dødens verden. Og Jesus vil være med dette menneske alle dage (Matthæus 28,19-20).

Du må fødes

"I må fødes på ny!" Johannes 3,1-15

Bliver et menneske kristent ved at gøre noget godt for andre eller ved at skabe forandring i sit liv, så andre (og Gud) kan se, at man forsøger at være god og kærlig?

I beretningen om Nikodemus, som opsøgte Jesus om natten, får vi at vide, at vi må fødes på ny. Kristen bliver man ved fødsel. Og vel at mærke ikke ved at man selv føder, men at man bliver født. Jesus sagde til Nikodemus: *"Du må fødes på ny!" "Af vand og ånd."*

Situationen dengang var, at mennesker hørte Johannes Døbers prædiken og bekendte deres synder. Og da blev de døbt til syndernes forladelse i Jordanfloden. Senere fortælles i Nye Testamente, at jøder på pinsedagen hørte apostlen Peters prædiken om Kristus. De indså, at de havde korsfæstet Kristus, og de bad om hjælp. Til dem sagde apostlen: *"Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristus navn til syndernes forladelse. Så skal I få Helligånden som gave."*

Gud føder os på ny ved vand og Ånd. Vandet er dåbens vand. Og Ånden er den stemme, som lød ved din dåb, og som du hører, hver gang du lytter til evangeliet, der fortæller dig, at Jesus døde for dine synder og opstod, så du må leve med ham.

Hvis du ikke har andet at holde dig til end din dåb, og at Jesus Kristus døde og opstod for dig, så har du dog det afgørende. Du er født på ny.

Forenet med Jesus ved tro og dåb

... og de gik hen til Johannes og sagde: «Rabbi, han, som var hos dig på den anden side af Jordan, han, som du har vidnet om, han døber nu selv, og alle kommer til ham.» Johannes svarede: «Et menneske kan ikke tage noget som helst uden at have fået det givet fra himlen.» Johannes 3,26-27

Johannes Døber er i samtale med sine disciple. De har det svært med, at Jesus døber, og at alle kommer til ham. De er bange for, at Jesus skal udkonkurrere deres gode mester, Johannes Døber.

I sit svar viser Johannes dem og os, at Jesus døbte og døber, for at vi mennesker skal komme til JESUS.

Johannes forklarer, at et menneske ikke kan tage noget af sig selv. Gud Fader er vor Skaber. Livet og alt, hvad vi kalder for vort, er Guds gaver. Nøgne kommer vi til verden. Nøgne går vi bort. Det vidner Job om i Gamle Testamente (Jobs Bog 1-2). - Skulle vi da blæse os op til noget stort, fordi vi er blevet 8, 38 eller 68 år? Nej! Hold trygt fast ved, at Gud er Gud, og at du er menneske. Og sammenlign dig ikke med andre. Livet er ikke en konkurrence på løn eller ære! Tak Gud for, hvad han giver dig. Og bed for din næste! Sådan levede Jesus. Det han gjorde, gjorde han i tillid og lydighed til sin Fader i himmelen.

Men hvad så, når livet går i stykker, og vi mister alt, sådan som Job mistede sine børn og selv blev meget syg? Da er der hjælp i, hvad Johannes' disciple sagde om Jesus. *“Han, som du har vidnet om, han døber nu selv, og alle kommer til ham.”* De brød sig ikke om det. Men Johannes hjalp dem til at indse, at det netop var sagen: at blive døbt og at komme til Jesus. Dåben giver os syndernes forladelse og forener os med Jesus Kristus i hans død og opstandelse (ApG 22,16, Rom 6,3).

Når et menneske tilhører Jesus Kristus og er hos ham ved troens og dåbens gave, da er alt vel, også når livet bliver tungt og alt går os imod. For vi tilhører ham i liv og død og i evighed.

Og se, engle kom og sørgede for ham!

Da forlod Djævelen ham, og se, der kom engle og sørgede for ham. Matthæus 4,11

Matthæus viser os, hvad det indebar for Jesus, at han blev menneske. Han blev underkastet de samme vilkår, som vi lever under. Han behøvede mad, hjælp og beskyttelse:

Så blev Jesus af Ånden ført ud i ørkenen (v1). Helligånden førte ham. Og han lod sig føre. ... Og da han havde fastet i fyrre dage og fyrre nætter, led han til sidst sult. Han oplevede sult, som fører til død. Han blev svækket og tappet for alle menneskelige kræfter. Og fristeren kom og sagde til ham: "Hvis du er Guds søn, så sig, at stenene her skal blive til brød." (v3). Den Onde, Djævelen, kaldes her "Fristeren". Ramt af sult på grænsen til døden kom fristeren til ham. Jesus, Guds søn, mødte Djævelen i en situation, hvor han intet havde at forsvare sig med undtagen Guds godhed. Og den satte Fristeren spørgsmålstejn ved.

Vi lever alle i en verden med død og lidelse. Og vi fristes til at fraskrive os Gud og hans omsorg, især når vi ikke mærker den, og når vi trues på livet. Det værste vi da kan høre er, at Gud er god, bare ikke mod os. For vi har ikke fortjent det. Det er jo sandt. Men da forkynder Matthæus evangeliet for os. Evangeliet er Guds ord til os, som ikke har fortjent hans godhed. Evangeliet fortæller os, at Guds Søn forstår os og kan have medlidenhed med os, fordi han har prøvet alt dette. Og han gik i døden og bar vor skyld. Derfor har vi Guds nåde og tilgivelse. Jesus Kristus døde og opstod for os.

Det gør os stærke overfor fristeren, når han vil frarøve os Guds godhed. Jesus Kristus vinder! Han er hos os med løftet om evigt liv og Guds omsorg i dag. Han er hos os i den hellige nadver. *Og se, engle kommer og tjener os! (v11)*

Jesus begyndte ved et bryllup

Dette gjorde Jesus i Kana i Galilæa som begyndelsen på sine tegn og åbenbarede sin herlighed, og hans disciple troede på ham. Johannes 2,11

Jesus og hans disciple var inviteret til bryllupsfest i Kana. Men vinen slap op. Og Jesus forvandlede vand til vin, så bryllupsfesten kunne fortsætte i glæde.

Men var der ellers ikke meget andet, som var vigtigere at gå i gang med, nu da Jesus skulle indlede sin store mission? Det mente han åbenbart ikke selv. Apostlen Johannes fortæller: *Dette gjorde Jesus i Kana i Galilæa som begyndelsen på sine tegn og åbenbarede sin herlighed, og hans disciple troede på ham.*

Jesus begyndte sit store arbejde ved at deltage i et bryllup og viste os dermed, at han ikke blot ærer ægteskabet, men også selve brylluppet.

Begyndte han mon her, fordi Gud skabte mennesket som mand og kvinde, og fordi syndefaldet netop havde ødelagt ægteskabet i dobbelt betydning? Her blev både deres indbyrdes forhold, ægteskabet, og deres forhold til Gud ødelagt.

Gud sendte sin Søn for at genoprette og frelse mand og kvinde hver især, og for at frelse deres ægteskab. Jesus er kommet for at velsigne kvindens og mandens fællesskab og føre os tilbage til fællesskab med Gud. Altså bryllup og ægteskab mellem mand og kvinde og bryllup og ægteskab mellem Kristus og alle døbte, som han samler i sin menighed.

Derfor er der fest i kirken igen på søndag, når vi hører evangeliet om Jesus ved brylluppet i Kana. Han kommer også til os.

Frelse er ...

Man rakte ham profeten Esajas' bog, og han åbnede den og fandt det sted, hvor der står skrevet: "Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår fra Herren." Lukas 4,17-21

Frelse er ikke identisk med velfærd. Frelse er ikke, at Gud giver os livsforlængelse, så vi får lidt mere lykke, lidt mere nydelse og lidt flere oplevelser i et forlænget liv.

Frelse er, at Gud viser os vore synder og siger: Midt i jeres fattigdom får I min Søn. Han bliver fattig, for at I ved hans fattigdom skal blive rige. Det er godt budskab til fattige.

I, som er fanget af syndens og dødens magt, for jer åbner jeg nu fængselsdøren. Jeg tilgiver jer al jeres skyld og lover jer evigt liv. Det sker i dåben, hvor I forenes med min kære Søn. I opstår med ham i dåben. Nu lever I med ham for evigt.

I, som er blevet blændet af tidsånden og velfærden og bilder jer ind, at lykken findes i mammon og sex: Lad min Søn fortælle jer sandheden, så jeres penge kan blive til gavn i jeres familie og i den kristne mission i stedet for at øge jeres forbrug; og så sex igen bliver familiens gave og glæde mellem ægtefæller; og sådan at sliddet med at være familie og få børn igen bliver anset som Guds store velsignelse og gave til mennesker.

Og alle I, som er undertrykte og ikke kan se nogen vej ud af undertrykkelsen: Herrens salvede, Jesus, er hos jer. Han vil befri jer i dag og på den yderste dag. Allerede nu er I hans kostbare ejendom.

Det nådeår, Jesus forkyndte i Nazaret, rummer al denne herlighed. Det er til os, som ikke fortjener det.

Hvis eller fordi?

Da sagde Jesus til ham: "Hvis I ikke får tegn og undere at se, tror I ikke." Den kongelige embedsmand svarede: «Herre, kom med derved, før mit barn dør.» Jesus sagde til ham: "Gå hjem, din søn lever." Manden troede Jesus på hans ord og gik.

Johannes 4,48-50

Jesus giver os her en regel, vi kan bruge, når vi skal skelne den kristne tro fra den falske tro. Det er det lille ord "hvis", som giver os reglen. "Hvis I ikke får tegn og undere at se, vil vi ikke tro." Den falske tro siger: "Jeg tror på Gud, hvis ..." og derpå kommer betingelserne. "Hvis jeg bliver rask, hvis det og det sker i mit liv, hvis det og det sker i min menighed, så vil jeg tro." Men den kristne tro er ikke en "HVIS-tro". Den er en "FORDI-tro". Jesus sagde til den kongelige embedsmand: "Gå hjem, din søn lever." Manden troede Jesus på hans ord og gik.

Vi tror, *fordi* Guds Søn blev menneske og lod sig føde som en af os. Vi tror, *fordi* han prædikede, underviste og gjorde tegn og undere, som viste, at han var og er Guds Søn. Vi tror, *fordi* han døde på korset for vore synder og opstod påskedag. Vi tror, *fordi* Helligånden i Skriftens ord giver os syndernes forladelse og lover opstandelse fra graven og evigt liv i Jesu navn. Ikke noget "hvis", men en bunke "fordi'er". "Hvisserne" findes også i Bibelen, f.eks. hvor Djævelen fristede Jesus i ørkenen og sagde: "Hvis du er Guds Søn, så ..." (Matt 4,1-11). Og på korset, da folk sagde: "Hvis du er Guds Søn, så stig ned fra korset!" (Matt 26,40). Vantroens "hvis" kommer også snigende i vore hjerter. Da er det vores hjælp at huske på, at vi ikke tror "hvis", men "fordi".

Det kommer også til udtryk i Trosbekendelsen. Vi siger ikke: "Vi tror på Gud, hvis ...". Men: "Vi tror på Gud Fader, den almægtige, himlens og jordens skaber. Og på Jesus Kristus, undfanget, korsfæstet, opstået. Og på Helligånden, syndernes forladelse, kødets opstandelse og det evige liv." Det er vor kristne tro. Og i denne tro og tillid må vi bede Gud om hjælp i liv og død.

Retfærdighed

"Hvis jeres retfærdighed ikke langt overgår de skriftkloges og farisæernes, kommer I slet ikke ind i Himmeriget." Matthæus 5,20

Vi reagerer, når noget går uretfærdigt til! Men hvad gør vi, hvis der sættes spørgsmålstejn ved vor personlige retfærdighed og integritet? Jesus taler i Bjergprædiken om vor personlige retfærdighed. Han viser os, hvor ringe det står til. *"I har hørt, at der er sagt til de gamle: 'Du må ikke begå drab,' og: 'Den, der begår drab, skal kendes skyldig af domstolen.' Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig."* Og han forklarer, hvad det betyder i praksis: *"Når du derfor bringer din gave til alteret og dér kommer i tanker om, at din broder har noget mod dig, så lad din gave blive ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder!"* Han giver flere eksempler, og det bliver mere og mere tydeligt, at jeg er uretfærdig og skyldig både overfor mennesker og Gud.

Samtidig fortæller han, hvordan vi får den retfærdighed, som åbner Himmeriget for os: *"Tro ikke, at jeg er kommet for at nedbryde loven eller profeterne. Jeg er ikke kommet for at nedbryde, men for at opfylde. Sandelig siger jeg jer: Før himmel og jord forgår, skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel forgå af loven, før alt er sket"* (Matt 5,17-18). Det, vi aldrig vil kunne præstere og gøre, fordi vi er uretfærdige dybt ind i hjertet, det gør Jesus. Han er kommet for at "opfylde".

Han opfylder på to måder. Han opfylder loven ved at blive menneske og gøre alt det, vi burde have gjort. Han gør det for os. Det andet er, at han opfylder alle Guds løfter om Frelse, som vi har fået i "Loven og profeterne", dvs. i Gamle Testamente. Alt, hvad der her står skrevet, vil gå i opfyldelse, siger Jesus. Og ja, han opfyldte alle løfterne: Guds Søn er blevet menneske, levede fuldkomment i kærlighed, tog vor straf på sig og opstod fra graven. Når du hører dette evangelium, giver Gud dig tillid og

tro. Han ikklæder dig Jesus og renser dig i dåbens bad. Og han giver dig Jesu legeme og blod i nadveren, så du er helt forenet med Frelseren. Sådan får du en retfærdighed, som langt overgår de skriftkloges og farisæernes retfærdighed. Den er din, når du hører Evangeliet. Jesus Kristus er din frelser og din retfærdighed.

Arbejd og sov i tillid til Guds omsorg!

“Klæder Gud således markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I lidettroende? ... Jeres himmelske fader ved, at I trænger til alt dette.”
Matthæus 6,30 og 32

Vi ved jo godt, at intet menneske kan frelse sig selv, og at Jesus er vores eneste frelser. Det er vi ret skrappe til at understrege i den lutherske kirke. Men her i Matthæus 6 advarer Jesus os mod at tænke, at Gud sørger for himlen og saligheden, mens det er vores opgave at sørge for livet her på jorden: klæder og mad.

Livet som kristen er ikke opdelt i den del, hvor Gud frelser os af nåde, og en anden del, hvor vi skal sørge for os selv med vore gerninger og bekymringer. Jesus hævder, at vores Far, som sørger for det hele: for hverdagens liv såvel som for vores frelse.

Men skal vi da ikke sørge for livet i hverdagen? Hvad siger Jesus? Han forklarer, at ligesom vores himmelske far sørger for fuglene og blomsterne, sådan vil han også give disciplene mad og klæder: *“Klæder Gud således markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I lidettroende?”*

Jesus holder fast. Han er ikke spor i tvivl. Gud sørger for dit liv i ét og alt! Skal vi da ikke arbejde? Jo. Men vi skal ikke sørge for livet. Det gør vores far, mens vi arbejder og mens vi sover. Overvej dette ord fra Salme 127v2: *Det er forgæves, at I fra tidlig morgen til sent om aftenen slider for det daglige brød; for den, Herren elsker, får det, mens han sover.*

Midt i den hverdag, hvor ting mislykkes

"Læg ud på dybet og kast jeres garn ud til fangst!" Lukas 5,1-11

Jesus møder Simon Peter midt i hverdagens slid. Han vedkender sig hans båd og erhverv. "Tag ud og fisk, Simon! Det er ikke forgæves!" - Når din Mester siger, hvad du skal, da er det lige netop det, du skal.

Lille Katekismus er en god sammenfatning af den kristne tros grundsandheder. Den slutter med "Hustavlen". Her findes Guds ord til præster og lærere, til den verdslige øvrighed og borgere, til ægtemænd og hustruer, til forældre og børn, til alle i arbejde, til unge, enker og til hele menigheden. Gud siger, hvad vi skal gøre i vort kald, hvor han har sat os. Ingen behøver at være i tvivl. Hustavlen slutter med: "Når hver sit skriftord lære vil, da står det godt i huset til." Når vi ved, hvad Herren kalder os til at gøre og handler efter det, da får huset, familielivet, arbejdspladsen og menigheden sit rette liv om søndagen og alle hverdage.

Alligevel mislykkes meget, sådan som Simon Peter erfarede det. Han svarede: "*Mester, vi har slidt hele natten og ingenting fået.*" Simon føler på samme måde, som vi føler. "Vi har slidt ... og ingenting fået." Men Simon kender Jesus og holder fast ved hans ord. Han siger jo: "*Men på dit ord vil jeg kaste garnene ud.*" Derfor sejler han ud på dybet, der, hvor man ikke ser bunden, men ser ned i et sort dyb, som kan tage vore liv i en storm. Simon er nu tilbage der, hvor arbejdet havde været forgæves natten forinden, men også der, hvor han mange gange havde fanget fisk til familien.

Når dagligdagen viser sig fra sin nyttesløse side, kan vi sige som Simon: "*... men på dit ord vil jeg*". Spørg ikke, hvad du selv får ud af det. Spørg ikke, om det vil lykkes. Spørg ikke om det er overkommeligt. Undersøg derimod, hvem der giver dig opgaven, og læg mærke til, hvem du gør det for: For din Herre Jesus Kristus. Han elsker dig og dem, du arbejder for i ægteskab, familie, samfund og menighed!

Han gør salig og sætter i arbejde

"Salige er I, som er fattige, for Guds rige er jeres. Salige er I, som sulter nu, for I skal mættes. Salige er I, som græder nu, for I skal le." Lukas 6,20-21

Hvad kan fattige, sultne og sørgende mennesker bruges til? Ikke til meget. De har jo selv brug for alt.

Jesus taler til fattige, sultne og sørgende mennesker. Og han gør dem salige, rige og mætte. Ja, de fyldes med den gode latter.

Det samme gør han i dag. Han er jo Guds søn, som blev fattig, for at vi skulle blive rige. Han har båret vore synder op på korset og overvundet døden ved sin opstandelse. Det giver han os. Og da er vi "salige". Nu er vi rige og mætte. Ja, vi går rundt og ler, fordi Jesus har gjort os salige.

Efter at han sådan har gjort os salige, siger han: Jeg har brug for jer. Her er, hvad I skal gøre: *"Døm ikke, så skal I ikke selv dømmes; fordøm ikke, så skal I ikke fordømmes. Tilgiv, så skal I få tilgivelse. Giv, så skal der gives jer. Et godt, presset, rystet, topfyldt mål skal man give jer i favnen. For det mål, I måler med, skal I selv få tilmålt med."* (Lukas 6,23ff). Der er en dobbelt opgave til enhver, som tror på Jesus: "Tilgiv og giv!"

Og se, en spedalsk kom ...

Og se, en spedalsk kom og kastede sig ned for ham og sagde: "Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren." Jesus rakte hånden ud, rørte ved ham og sagde: "Jeg vil, bliv ren!" Og straks blev han renset for sin spedalskhed. Matthæus 8,2-3

Når Matthæus fortæller om Jesus, skriver han igen og igen: "Og se!" Gennem 3 år fulgte han med Jesus. Han så, hvad Jesus gjorde. Han hørte og modtog Jesus' undervisning og blev en af de 12 apostle, der blev øjenvidner til Jesu dåb, liv, død og opstandelse og himmelfart. Sammen med de andre apostle

skulle han gøre alle folkeslag til Jesu disciple ved dåb og undervisning (Matt 28,18-20). Og her sagde Jesus: "*Og se, jeg er med jer ...*"

Dette "*Og se!*" blev siddende i Matthæus som et ønske om, at også andre måtte se. Man mærker det igen og igen i den bog, han skrev til Jesus' kirke. Også i beretningen om den spedalske, som kom til Jesus. Det var overraskende, at en spedalsk vovede sig hen til Jesus. Det var nemlig forbudt på grund af smittefare. Men det var endnu mere overraskende, at Jesus rakte hånden ud og rørte ved den spedalske. Berøring mellem en spedalsk og en rask ville normalt overføre smitten fra den spedalske til den raske, så de begge blev spedalske. Men se, det er anderledes, når Jesus rører ved os, som er syge. Da overføres hans liv og kraft til os, som er syge og døende. Det gjaldt for dem, Jesus helbredte dengang. Og det gælder i dag, når vi ser og hører Jesus. Han bærer vore sygdomme og tager vore synder på sig. Matthæus citerer i samme kapitel 8 profeten Esajas og tager både sig selv og sine læsere med ind under dette løfte. *Det skete for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten Esajas, der siger: Han tog vore lidelser, han bar vore sygdomme.* (Matt 8,17)

Jesus bar vore sygdomme. Han overvinder vores død. Det smitter og fylder os med tro, glæde og håb, når vi ser, hvad Matthæus så.

Og se, dine synder tilgives dig!

Og se, der kom nogle til ham med en lam, der lå på en seng. Da Jesus så deres tro, sagde han til den lamme: "Vær frimodig, søn, dine synder tilgives dig." Matthæus 9,2

"Og se!" Man mærker straks, at evangelisten vil vise os noget vigtigt.

Først, at der kommer nogle mænd til Jesus med en lam mand. Åh, hvor godt, at en lam mand har venner! Og at de bærer ham

hen til Jesus! For de tror. Se, hvad tilliden til Jesus gør ved dem og ved deres ven!

Det næste er, at Jesus ser den lamme mands synd og skyld. Det så vennerne måske ikke. De så den legemlige lidelse. Men Jesus ser, hvad der bor i hjertet.

Det tredje er, at Jesus tilgiver den lamme mand på stedet. Og skriftkloge, som overværede det reagerede: *"Han spotter Gud."* (v3). De mente ikke, at mennesker kunne tilgive på Guds vegne. Men for at bevise, at han kunne, helbredte Jesus manden. *Da folkeskarerne så det, blev de grebet af frygt og priste Gud, der havde givet mennesker en sådan myndighed* (v8).

Jesus er Guds søn, som døde for vore synder og opstod påskemorgen. Sådan fik han myndigheden til at forlade os alle vore synder. Og den myndighed har han givet til sin menighed. Matthæus skriver kapitel 18: *"Sandelig siger jeg jer: Hvad I binder på jorden, skal være bundet i himlen, og hvad I løser på jorden, skal være løst i himlen. Jeg siger jer også: Alt, hvad to af jer her på jorden bliver enige om at bede om, det skal de få af min himmelske fader. For hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, dér er jeg midt iblandt dem."* (Matt 18,18-20).

Hvis der er 4 venner

Så kom der nogle hen til ham med en lam, der blev båret af fire mand. Markus 2,3

Hvis der er fire venner, som har en ven, der er syg, er der noget, de kan gøre. Noget praktisk. De kan besøge ham. Hvis han har dårlige øjne og ikke selv kan læse, kan de komme og læse for ham. De kan fortælle, hvad de ser, så han ser med deres øjne. Hvis han har dårlige ben og ikke kan gå, kan vennerne komme og køre en tur med ham. Og hvis han ikke har venner, så kan de blive hans venner. Så er de fem. Og det er ret godt. Hvis han er

gammel og bor alene, kan de fire finde ud af, hvor han bor, og aftale at besøge ham.

Mon han synes om den slags venner? Eller er det lige meget? Nej, det er ikke lige meget.

Sådan er der meget, vi kan gøre for nogen, vi kender, og for nogen, vi ikke kender endnu.

Det er godt at få at vide. Det er en god prædiken, når man får sådan noget at vide, som man ikke havde tænkt på. Men det kan også være lidt besværligt at få sådan noget at vide. For så skal man jo gøre noget ved det. Man kan ikke lade som ingenting, når man har hørt det. Vi er nødt til at finde ud af, hvad det betyder i morgen eftermiddag og på tirsdag. Vi må undersøge og have øjnene med os – og så gøre det.

Evangeliet i Markusevangeliet kapitel 2 handler om 4 venner, som havde en ven, der var lam. De kunne jo ikke gøre ham rask. Men de kunne være hans venner. Og det viste de, at de var. For de bar ham hen til Jesus. Og til alles overraskelse så Jesus, at det, manden først og fremmest behøvede, var tilgivelse.

Evangeliet giver os tilgivelse og kalder på os og siger: "Hjælp!"

Han rører os!

Men se, en kvinde, der i tolv år havde lidt af blødninger, nærmede sig Jesus bagfra og rørte ved kvasten på hans kappe. Matthæus 9,20

Vi har brug for at røre ved hinanden og blive rørt ved både i barndommen, ungdommen, voksenlivet og i alderdommen. Holde hånd. Røre. Det giver tryghed og styrke. Alle har vi brug for nogen, som vil røre både vores krop og sjæl. Tænk på ægtefæller, som måske ikke har rørt ved hinanden i månedsvis, eller på en ensom ældre eller et barn, som aldrig får et knus.

Evangelisten Matthæus fortæller, at en mand bad Jesus komme med hjem og røre ved hans datter, som var død. Og han fortæller om en kvinde, der havde lidt af blødninger i 12 år. Hun ønskede at røre ved Jesus' kappe. Og han rørte ved dem begge og frelste dem.

Herren Jesus har rørt ved os, da han blevet menneske. Han har været fristet i alle ting ligesom vi - uden synd. Han bar vore sygdomme. Han led og døde. Han mærkede vores skyld på sin krop og sjæl. Han rører ved samvittigheden, når vi hører en bibelsk prædiken. Han spørger, hvad der er blevet af gudsdyrkelsen i vort liv. Han afslører vor svigt. Da ligger vi som Jairus' datter og er døende. Vi er som kvinden, der led af blødninger.

Vor Herre Jesus rører ved os i dåbens bad med vand og genføder os med dåbens ord i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Han rører os med trøst og tilgivelse i salmerne, vi synger, og i prædikenen, vi hører. Han rører os, når en bror og søster ser til os og trøster os.

Men vi erfarer også, at der ikke bliver rørt ved os, ligesom vi selv kan være overfladiske og ligeglade med andre. Det er skidt og kan nedbryde troen. Da må vi igen høre evangeliet om Jesus Kristus. *"Vi har en ypperstepræst, som kan have medlidenhed med os ... Lad os derfor træde frem og finde nåde til hjælp i rette tid"* (Hebr 4,15-16). Den egentlige grund til at gå i kirke er, at Jesus er der og vil hjælpe os gennem sit ord og sine sakramenter.

Da han så folkeskarerne ...

Da han [Jesus] så folkeskarerne, ynkedes han over dem, for de var vanrøgtede og forkomne som får uden hyrde. Da sagde han til sine disciple: "Høsten er stor, men arbejderne få. Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst." Matthæus 9,35-38

Apostlen Matthæus fortæller, hvordan Jesus så på folkeskarerne: De var vanrøgtede og forkomne som får uden hyrde. Det er vores situation, når vi ledes af det, vi hører hos os selv, og af folkestemningen. Da ligner vi jo får, som ikke har nogen hyrde. Får er ude af stand til at beskytte sig selv mod ulveangreb. Det gavner dem ikke, at de er mange. Det nytter heller ikke, at de lader sig lede af hinanden. Når de rammes af frygt, løber de på må og få.

Jesus så, at folkeskarerne var vanrøgtede. For de skriftkloge og farisæerne, som skulle vejlede folket med Moses og Profeternes løfter om Messias, havde kun ét budskab: Regler og påbud. Derfor var folkeskarerne forkomne.

Når vi overvejer, hvordan vor tids ledere og autoriteter vejleder, ser det nok ud på samme måde.

Jesus så det og sagde til disciplene: *"Høsten er stor, men arbejderne få. Bed Høstens Herre om at sende arbejdere ud til sin høst!"* Og ikke længe efter sendte han 12 apostle ud for at prædike og helbrede. Sådan fik folkeskarerne troen på Jesus. Han blev deres hyrde. Han vejledte dem med sin undervisning. Han tog sig af dem og gav dem tilgivelse og tryghed.

På samme måde i dag. Evangeliet samler vanrøgtede og forkomne mennesker hos Jesus Kristus. Han vejleder os med sit ord. Han tilgiver os alle vore synder. Han er midt i fåreflokken og giver os sit legeme og blod i nadveren. Det gør tryk og giver håb.

Takke og dele

Så lod han skaren sætte sig på jorden; og han tog de syv brød, takkede, brød dem og gav sine disciple dem, for at de skulle dele dem ud; og de delte dem ud til skaren. De havde også et par småfisk; og han velsignede dem og sagde, at de også skulle dele dem ud. Markus 8,6

Jesus takker for brødene, før han gør noget med dem. Derefter giver han dem til disciplene. På samme måde med fiskene. Han velsigner dem og siger, at de skal dele dem ud.

Her lærer han os at takke og dele.

1) Takke og velsigne maden. Maden bliver forvandlet, når vi takker for den. Den bliver velsignet. Da sluger vi den ikke, som om det hele kom fra os selv. Vi er glade. Vi sidder ved aftensmaden og kigger på mor og far og søskende. Tænk, at Gud har givet mig dem! Tænk, at han giver mig mad! Jeg må takke!!

2) Dele med vore nærmeste og med andre. Disciplene delte ud til skaren. Og tænk, der var nok! Hvis de havde holdt det for sig selv, havde de ikke engang haft nok. Sådan også med det, Gud giver os. Hvis vi holder vi det for os selv, stækker det kun lige til. Vi formår jo at bruge alt det, vi tjener på os selv. Desværre. Men deler vi det med andre, vil det strække mere end til.

Hvem skal vi da dele med? Hvor skal vi dele med andre?

I familien! I ægteskabet! I menigheden! I naboskabet. Eller vil vi kun tænke på os selv? Da svigter vi faktisk både os selv og andre, og vi vanærer Gud.

Vor Herre Jesus blev selv fattig, for at vi ved hans fattigdom skulle blive rige (2 Kor 8). Han påtog sig vore synder. Han døde på korset. Han er Livets brød. Og han samler os hver søndag i sin kirke og giver os tilgivelse og fremtid. Han takker for os og velsigner os.

Gud har besøgt os!

Derefter gik Jesus til en by, som hedder Nain, og hans disciple og en stor skare gik sammen med ham. Men da han nærmede sig byporten, se, da blev der båret en død ud, som var sin mors eneste søn, og hun var enke. Lukas 7,11-12

En mor havde mistet sin eneste søn. Og hun var enke. Alle indbyggere i den lille by var i sorg. De var på vej ud af byen til kirkegården med den døde dreng. Fremtiden lå i ruiner.

Men i byporten mødte enken Jesus og hans disciple. Og Jesus kaldte hendes døde dreng tilbage til livet og gav ham til hans mor. *Alle blev fyldt af frygt og priste Gud og sagde: "En stor profet er fremstået iblandt os, og Gud har besøgt sit folk" (v16)*

Frelseren har besøgt os og er hos os. Guds søn blev menneske. Han kom til os. Kom ind i dødens verden. I den lille by Nain i Galilæa fik de tro på Jesus Kristus som Guds Søn. Og senere døde de. Alle døde. Men de døde i troen på Jesus og med håb om opstandelsen på den yderste dag.

Begivenheden i Nain var et forvarsel. Ligesom Jesus besøgte Nain dengang, sådan besøger han os i dag i Evangeliet og i dåben og nadveren. Han er *"solopgangen fra det høje, som har besøgt os."* (Luk 1,78). Han besøger os i den kristne menighed og rører os i den hellige dåb. Her lover han os omsorg alle dage og frelse i evighed. Og han træder os nær i nadveren med sit livgivende legeme og blod.

Bærerne stod stille, og han sagde: "Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!" Da satte den døde sig op og begyndte at tale, og Jesus gav ham til hans mor (v14-15). Vi bliver også stille, når han træder os nær. Han taler til os i gode og i onde dage. Og da kan vi sige med indbyggerne i Nain: *"En stor profet er fremstået iblandt os, og Gud har besøgt sit folk."* (v16)

Men de sagde ingenting

Da stod der foran ham en mand, som led af vand i kroppen, og Jesus spurgte de lovkyndige og farisæerne: "Er det tilladt at helbrede på sabbatten eller ej?" Men de sagde ingenting. Så rørte han ved manden og helbredte ham og lod ham gå. Derpå sagde han til dem: «Hvis en af jer har en søn eller en okse, som falder i en brønd, vil han så ikke straks trække dem op, selv om det er på en sabbat?» Det kunne de ikke svare på. Lukas 14,2-6

Vi kommer måske nogle gange i kirke som tavse og trodsige mennesker, der synes, at det er for galt, at vi skal hvile på helligdagen og høre og se Guds velgerninger. Vi ville meget hellere fortsætte vort ræs eller underholde os selv med en god serie, som jo på ingen måde handler om Gud nåde og kærlighed eller om at leve i lydighed mod vor Skaber. Snarere tværtimod.

Men da sker måske det, som skete med de ledende farisæere: At vi ikke kan svare, når Gud viser os sin barmhjertighed. Han spørger os, hvad vi vil gøre, hvis vores barn er blevet svigtet, fordi vi overså det, eller når en ældre i menigheden fik lov at ligge i ensomhed og angst, fordi vi ikke havde tid på grund af egen indtjening og underholdning. Da kan vi ikke svare. Vi er ramt. Da ser du, at der foran Jesus står en mand, som lider af vand i kroppen. Og manden er dig. Vand i kroppen gør tung og træt. Du kan intet. Ikke engang hvile. Hjertet arbejder på overtid. Højt blodtryk. Du er ved at drukne og synke ned i dyndet. For du lever i verden med lidelse og død. Og hvor stammer det lige fra? Fra syndefaldet. Fra, at andre mennesker har gjort det svært for dig. De er skyldige. Og fra, at du har gjort det svært for dine nærmeste. Du er skyldig. Men da ser du også en anden mand foran dig i gudstjenesten. Han lider også. Ja, han lider endnu mere. Det er den korsfæstede. Du ser Kristus på korset. Du ser, hvordan han er ved at dø. For din skyld. For andres skyld. Og han lever og ser os. Da siger vi ikke "ingenting". Og da står vi heller ikke tilbage som skyldige. For Kristus har tilgivet os og er hos os.

Som en magnet

Alle toldere og syndere holdt sig nær til Jesus for at høre ham.

Lukas 15,1

"Toldere" opkrævede told ved byporten og gav beløbet til den romerske besættelsesmagt. Men desværre tog de typisk mere i told, end der var foreskrevet. De berigede sig selv. De var kendt for at snyde og stjæle. Magtmisbrug. De brød det 7. bud. *"Du må ikke stjæle!"* De levede højt på andres bekostning.

"Syndere" var betegnelsen for mennesker, som bedrev hor og havde gjort det til en forretning. Sexmisbrug ødelægger ægteskaber og familier. De brød det 6. bud.

Dem var Jesus sammen med. Hans undervisning virkede som en magnet på dem. De holdt sig nær til ham for at høre ham. Men den tids fromme og religiøse mennesker fandt det upassende.

Til dem og os fortæller Jesus, hvordan han så på den tids toldere og syndere, og hvordan han ser på os. Det gør han i lignelsen om en hyrde, der mister et får, og i en lignelse om en kvinde, der taber en mønt (Lukas 15,1-10). Ligesom hyrden søgte og fandt sit fortabte får - og glædede sig, og ligesom kvinden søgte og fandt sin forsvundne mønt - og glædede sig, sådan fandt Jesus toldere og syndere - og glædede sig.

Det er godt at blive fundet af ham. Evangeliet er hans magnet.

Ødselhed

Jesus sagde også til disciplene: "Der var en rig mand, som havde en godsforvalter; om ham fik han underhånden at vide, at han ødslede hans ejendom bort." Lukas 16,1

Jesus fortæller en lignelse om en ødsel forvalter og hans herre i forlængelse af lignelsen om en far, som ødsler formuen bort på en af sine sønner (Lukas 15 og 16). Da sønnen kommer hjem

efter at have soldet arven bort, giver hans far ham alle en søns rettigheder tilbage. Hvor uforsigtigt og tåbeligt! På samme måde i lignelsen om en ødsel forvalter. Jesus fortæller, at "Herren roste sin godsforvalter for at handle klogt."

Det er klogt at ødsle Guds formue bort på de mennesker, Gud har skabt og ejer, og som skylder ham lydighed og ære, lige meget, om de har fortjent det eller ej. Det var, hvad Jesus brugte sit liv til. Han, som var rig, blev fattig, for at vi skulle blive rige! Gud fader sagde om ham: "Det er min elskede Søn, i ham har jeg velbehag." Han roste ham for det. Jesus ødslede Guds kærlighed bort på alle os, som står i gæld til Gud. Det kostede ham livet. Men sådan blev han ven med mennesker, han siden skulle møde i Paradis og være sammen med i evigheden.

Vi må hjælpes!

Der var en rig mand, som klædte sig i purpur og fint linned og hver dag levede i fest og pragt. Men en fattig mand ved navn Lazarus lå ved hans port, fuld af sår ... Så døde den fattige, ... Også den rige døde og blev begravet. Lukas 16,19-31

Jesus fortæller om en rig mand og en fattig mand. Den rige hjælper den fattige med lidt overskudsmad. Men han åbner ikke sin bolig for ham. Den fattige mand ligger og lider ved hans port dag efter dag. Nu dør de begge. Den fattige bæres af Guds engle hjem i Himlen. Den rige får en fin begravelse, men slår sine øjne op i pinestedet.

Her rejser sig det tunge spørgsmål: Er dommen virkelig så hård over os, hvis vi har svigter og skuffer andre og kun sørger for os selv? Jesus' fortælling siger ligeud: "Ja." Dommen over os, når vi har svigtet andre, er hård.

Hvad er moralen? Måske at vi begynder at hjælpe andre bedre? Måske at vi skal blive bedre mennesker, så vi kan komme i himlen, når vi dør? Men vi leder forgæves efter sådan en morale

hos Jesus. I lignelsens afslutning fortæller han i stedet, at den rige mand beder om hjælp til sine 5 brødre, som stadig lever på jorden, så de må omvende sig. Og svaret er: *"De har Moses og Profeterne, dem kan de høre."* Og vi ved fra Jesus selv, hvad Moses og Profeterne havde at sige dengang - og stadig fortæller også til os, nemlig at Kristus måtte lide straffen for menneskers synder og opstå på den tredje dag som dødens sejrherre. (Det fremgår af Lukasevangeliet 24,13ff).

Derfor er moralen ikke, at vi skal blive bedre til at give til de fattige, men at vi må indse, at vi selv er fattige og behøver tilgivelse.

Vi, som lever i Nye Testamentes tidsalder, har både Moses, Profeterne og evangelierne. Her hører vi, at Jesus Kristus blev fattig, for at vi skulle blive rige. Han døde for vore synder og lever. Sådan hjælper Gud os og giver os troens glæde. Og da må vi bare hjælpe andre, som er lige så fattige, som vi selv er.

Tak i lidelsen

Under sin vandring mod Jerusalem fulgte han grænsen mellem Samaria og Galilæa. Da han var på vej ind i en landsby, mødte han ti spedalske. Lukas 17,11

Hvis vi går rundt med en lidelse eller en smerte, er det svært at være taknemmelig. Vi er snarere kede af det og klager. Måske du er sammen med andre, som har samme smerte og lidelse. Det kan lindre lidt, at de forstår dig, og at du forstår dem. Men det får os ikke til at takke. For lidelsen fylder. Takken blomstrer ikke. Den har ikke noget at leve af.

Men hvis du ved, at der findes en hjælper, en mester, en frelser, og at han er på vej ind i dit område, ja måske allerede er der, da kan der ske det, som skete med de 10 spedalske.

Jesus betyder Frelser. Og han er Mester. Han er Guds Søn, som kom til jord, lod sig føde. Og han har lovet: *"Og se, jeg er med jer*

alle dage indtil verdens ende." Her er begynder håbet at spire. Takken vågner. Han mødte mig i dåben. Jeg blev forenet med ham, begravet med ham og opstod med ham. Han kom til min landsby. Han fandt mig i min hjemløshed. Som spædbarn, som ung, som voksen eller i min alderdom. Jeg blev hans. TAK, Gud, at du skabte mig, Tak, Gud at du døbte mig. Tak Gud, at du søgte mig og fandt mig. *Nåde at han fandt mig, nåde at han vandt mig. Nåde, at han bar mig hjem til sig.* Sådan kan vi synge, fordi vi er i Guds hånd også med alt det besværlige og tunge, vi bærer med i hjerte og krop.

En kristen lever i to riger

"Giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er."

Matthæus 22,15-22

"Kejserens rige" er det samfund og land, hvor vi lever. Der skal vi give enhver, hvad vi skylder dem. Vi bestemmer ikke selv, hvad vi skal yde, eller hvad vi skylder. Det bestemmer øvrigheden. Derfor kan og skal en kristen påtage sig borgerlige pligter i samfundet. Øvrigheden sætter din dagsorden i hverdagen! På samme måde sætter din ægtefælle, dine børn og din næste dagsorden for dig. Du kaldes til at leve i kærlighed over for dem. Kom dem i forkøbet med kærlighed.

"Guds rige" er nådens, troens og herlighedens rige. "Giv GUD, hvad Guds er!" Gør det i bøn og gudstjeneste. Du kan bede til din Almægtige Skaber, og han hører dig. Han elsker dig. Hans Søn blev en tjener for dig. Han er rede hver eneste dag til at være din Herre og din Tjener på én og samme tid. Han er HERRE i nådens rige. Og han regerer også over den verdslige øvrighed. Den er indsat af ham.

Først og fremmest giver Gud borgerne i sit rige syndernes forladelse. Jesus fik navnet Jesus, fordi han skulle "frelse sit folk fra deres synder". Kongen - den øverste - hang på et kors for

vore synder og bad "Fader, tilgiv dem!" Det er her, vi lærer, hvad der er Guds, og hvad vi skal give ham: Giv Gud din skyld, din synd og dine nederlag. Han tager imod al din elendighed. Giv ham dine bønner. Giv ham din tomme og hule tro. Og søg ham i Ordet. Guds rige er et evigt rige. Han henter sine døbte og troende ind i herlighedens rige gennem dødens port.

Elsk fagforeningen og din næste!

"Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind." Det er det største og det første bud. Men der er et andet, som står lige med det: "Du skal elske din næste som dig selv." Matthæus 22,37-39

Han bød mig en øl på banegården. "Skal vi ikke have en øl sammen?" Vi havde ikke set hinanden før. Men han var så opløftet af at have været til jubilæum hos en arbejdskammerat. 25 år som fagforeningsleder. Genvalgt 6 gange. VVS'er. Imponerende. Vi skålede, og han fortalte om Arbejdermuseet i København. "Det kan også få hårene til at rejse sig på en", sagde han. "Hvad har disse arbejdere ikke gjort for at få en god arbejdsplads og hjælpe hinanden!" Vi talte om at mange unge ikke går i fagforening, men har skiftende arbejdspladser uden uddannelse. Vi risikerer at miste de gode arbejdspladser, hvor man passer på hinanden.

Der var 10 minutter til afgang. Han fortalte om en begravelse af en bekendt. "Det kan også få hårene til at rejse sig på en, når man hører en præst tale ved en begravelse. Men jeg tror ikke selv på Gud." ... "Er du teolog?", spurgte han. Og jeg fortalte, at jeg på søndag skulle prædike over de kendte ord fra Jesus: "Du skal elske Herren din Gud, og din næste som dig selv!" - Vi var enige om, at vi skal elske andre som os selv. Men hvordan skal man elske Herren, vor Gud, hvis man ikke kender ham? "Men er gud ikke os alle sammen, kollektivet?" "Mener du sådan ligesom en fagforening, som vi ærer og respekterer?" "Ja!" Fantastisk at

tænke så stort om kollektivet og hinanden. Hvis man ikke kender Gud, som han har åbenbaret sig i Jesus Kristus, er kollektivet, som passer på os, da ikke et godt bud på, hvad vi skal ære og respektere, ja, faktisk elske? Altså elske fagforeningen og familien + vor næste!

Mens vi drak ud, nikkede jeg ja til, at Gud er et menneske, nemlig Jesus Kristus. Men mere end vor næste. Og mere end det bedste kollektiv. - Gud blev menneske. Juleevangeliet. Født. Som os. Og han døde på korset, for at vi kan få tilgivelse for alle vore svigt. Han sejrede over døden. Han er der, når det går galt i vores liv, og når fagforeningerne lukker.

Åh, hvor godt at få lov at møde en VVS'er, som elsker sin kollega og kollektivet og også viser mig kærlighed.

Dommen

Og alle folkeslagene skal samles foran ham, og han skal skille dem, som en hyrde skiller fårene fra bukkene; fårene skal han stille ved sin højre side og bukkene ved sin venstre. Matthæus 25,32

Menneskesønnen kommer i sin herlighed og skal dømme levende og døde. Menneskesønnen er Jesus, Guds Søn, som hang på korset og døde for vore synder. Det er ham der skal dømme verden. Han siger til dem ved sin venstre side: *Jeg var sulten, og I gav mig ikke noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig ikke noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog ikke imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig ikke tøj, jeg var syg og i fængsel, og I så ikke til mig. (v42-43)*. Ingen grove overtrædelser nævnes. Kun det, de havde undladt. Altså: SVIGT. Vi bliver ikke først skyldige, når vi slår nogen ihjel eller går i seng med naboens kone. Vi bliver skyldige, når vi svigter. De på den venstre side bliver dømt til evig straf på grund af deres svigt. Da skal han sige til dem ved sin venstre side: *Gå bort fra mig, I forbandede, til den evige ild,*

som er bestemt for Djævelen og hans engle. For jeg var sulten, og I gav mig ikke noget at spise ... (v41).

Hvem har ikke svigtet? Jesus afslører os. Men tænk, hvilken nåde! Han gør det forud for dommen, så vi råber om hjælp, ligesom en røver på korset bad om hjælp. Til røveren sagde han: "Sandelig, sandelig siger jeg dig, i dag skal du være med mig i Paradis!" Han siger det samme til os, når vi erkender og bekender.

Frelsen

Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt. Matthæus 25,34

Jesus underviser sine disciple to dage før den påske, hvor han skulle ofres på korset og bære straffen for vore synder i tanke, ord handlinger: svigt, gudløshed, falsk begær, skade mod vore kære og andre.

I dette afsnit fortæller han om verdensdommen. Han er kongen, som dømmer levende og døde. Til dem på sin højre side nævner han årsagen til, at de bliver salige: 1) De er velsignede af hans Far. 2) De er arvinger. Og 3) det er bestemt af Gud Fader før verdens grundlæggelse. Alle tre grunde er noget, Gud har gjort helt uafhængigt af os mennesker. Det er grundtonen i Den hellige Skrift, når der tales om vor frelse. For mennesker er det umuligt, men for Gud er alle ting mulige (Matt 19,26).

Men hvad betyder det så, når Jesus fortsætter og siger: "For jeg var syg, og I tog jer af mig" (v35-36)? Jo, her forklarer Jesus, hvordan man kan erkende, at de var velsignede, arvinger og bestemt til evigt liv. Deres gode gerninger er ikke årsagsgrunden til deres frelse, men erkendelsesgrunden. Deres barmhjertighed mod andre var et vidnesbyrd om, at de levede i

troen og i velsignelsen. De gav den videre til andre. Men de så det ikke selv.

Sådan er det med enhver, som tror på Jesus Kristus. Vor Herre Jesus og vore brødre og søstre mærker, at vi er velsignede, og at vi er arvinger og bestemt til evig salighed. Det ses af vore gerninger. De mærker det, også selv om vi ikke selv ved af det. Det understreger Jesus, når han fortæller: Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig noget at spise, eller tørstig og gav dig noget at drikke? (Matt 25,37)

Det, vi selv mærker, er Guds velsignelse. Ja, vi lever af hans tilgivelse og nåde. Vi glæder os over, at Gud gjorde os til sine børn og arvinger i dåben. Og vi hviler i, at Gud besluttede, at vi skulle være hans, længe før vi fik øjne. Vi ser Jesus og alt det gode, han har gjort for os. Han er årsagen til, at vi er salige og bliver frelst.

Hvordan være tålmodig?

Brødre, vær tålmodige indtil Herrens komme. Tænk på, hvordan bonden tålmodigt må vente på sin jords dyrebare afgrøde, indtil den har fået efterårsregn og forårsregn. Også I skal være tålmodige og gøre jeres hjerter stærke, for Herrens komme er nær. Jakob 5,7-8

Selv om børn kan være utålmodige, har de dog som regel også evnen til at vente og håbe. Meget mere og bedre end vi voksne evner det!

- Jo, børn kan være irriterende utålmodige. Men deres utålmodighed hænger tit sammen med, at de er blevet lovet noget, og at de tror på, at de skal få det ... De kan være irriterende i deres henvisning til det, som blev lovet dem.

- Anderledes med voksnes utålmodighed. Den er desværre ikke altid en positiv forventning, men oftere udtryk for, at vi er ved at give op og ikke har noget håb. Ja, også tegn på, at vi ikke har

nogen far, som har lovet at give os noget. Og er det da så mærkeligt, at man kan give op?

"Brødre, vær tålmodige!" Jakob opfordrer os i sit brev. Og han har noget at have det i: nemlig i det, Gud har lovet dem, som tror på Jesus Kristus, og som venter på hans genkomst. *Brødre, vær tålmodige indtil Herrens komme.* Når "voksen-utålmodigheden" er ved at gribe dig med modløshed og resignation, er det på høje tid at komme i kirke og høre evangeliet om Jesus Kristus. For Herrens kommer er nær. Gør jeres hjertes stærke!

Evangeliet

Evangeliet er Guds kraft til frelse for enhver, som tror, både for jøde, først, og for græker. For i Evangeliet åbenbares Guds retfærdighed af tro til tro, som der står skrevet: «Den retfærdige skal leve af tro.» Romerbrevet 1,16-17

Evangeliets indhold er, at Gud retfærdiggør det syndige og skyldige menneske ved tro på Kristus, som bar vore synder. Evangeliet er: Mennesket retfærdiggøres "af tro".

Men hvordan får vi denne tro? Apostlens svar er: Ved evangeliet. Evangeliet er Guds kraft til frelse. Evangeliets indhold er "til tro".

Når vi erkender, at vi står uretfærdige overfor Gud, må vi høre evangeliet TIL tro. Evangeliet giver det syndige og skyldige menneske den tro, som modtager tilgivelse og frelse. Sådan kan synderen leve af tro på Guds frelse.

Kandake 2023
ISBN 978-87-90210-22-9